

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Compendium. Christianæ Perfectionis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

Nec tamen putandum est, hæc Exercitia ad Religiosos sic pertinere, ut non æquè Sacerdotibus convenire censeantur, cum enim hi Vicarij sint Episcoporum, qui, quia alios perficere debent, in statu perfectionis jam constituti esse censentur, meritò ab alijs quoque ob paritatem causæ par perfectio requiritur, atque adeò perfectionis naturam cognoscere, mediâque ad eandem acquirendam vel augendam convenientia adhibere debent, quæ quidem præsens divisio copiosè illis suppeditabit.

Quòd si minùs placeat, omnes Meditationes eo, quo positæ sunt, Ordine assumere, & meditari, possunt tamen illæ adhuc servire pro specialibus Meditationibus, ita ut si quandoque materia de simili virtute præscribatur, ea ex hac divisione assumatur. Sed & considerationes pro singulis diebus assignatæ utiliter etiam, si alia materiarum divisio assumpta fuerit, usurpabuntur.

Cùm verò non parùm conducatur ad Meditationes has majori cum fructu peragendas, si priùs natura perfectionis bene intelligatur, visum est non inutile futurum, si breve ejusdem compendium præmittatur, quod quidem sequens paradigma exhibebit.

Compendium

PERFECTIONIS CHRISTIANÆ:

§. I.

In quo consistat Christiana perfectio.

Consistit perfectio in actionibus perfectis, perfectæ autem actiones sunt, quæ supremæ regulæ & ideæ omnis perfectionis, videlicet Rationi & Voluntati divinæ undequa-

quaque sunt conformes; erunt autem undequaque conformes, si quoad *substantiam* ipsam, quoad *modum*, & quoad *finem* faciunt conformes, id est, si semper egerimus, quod vult DEUS, *quo modo* vult, & *quia* vult; id quod breviter & nosse expressit, qui dixit:

Omne tulit punctum, patitur qui semper agit, que,

Qua vult, quove modo vult DEVS, & quia vult.

Hinc colligitur I. Rectè à Christo omnes ad perfectionem vocatos esse, dum dixit: Estote perfecti sicut Pater noster caelestis perfectus est, quia omnes possunt & debent imitationem caelestis Patris omnia sua opera bene facere.

Colligitur II. S. Ignatium rectè dixisse, hominem esse ad hoc, ut Dominum DEUM suum laudet, reveretur, amet, eique serviens salvus fiat; nam hæc omnia sunt qui actiones suas perfectè ut suprà diximus, absolvit, quomodo enim opus suum Artificem magis laudare, aut servit suo Domino melius servire, aut Sponsa suum Sponsum perfectius amare potest, quàm si faciant semper, quæ, quomodo, & quia Artifici, Domino, aut Sponso placent?

Colligitur III. Ex his tribus capitibus perfectum in perfectione metiendum esse, ita ut ille perfectior censetur, qui facit, quæ DEO magis placent, & modo, qui magis placet purius, quia DEO placent. Quolibet enim ex his tribus capitibus suos gradus habet. Nam 1. Substantiam operis, quod attinet, magis DEO cæteris paribus placet, quæ plus charitatis continent, illa autem plus charitatis continent, quæ magis difficilia sunt, aut majorem abnegationem continent, aut non ad propriam tantum, sed alienam etiam salutem promovendam diriguntur. 2. Modum quod attinet, tanto magis is placet DEO, quanto majori cum alacritate, diligentia, & constantia spirituali peraguntur. 3. demum Finis operis tanto perfectior est, quanto minus de solo procæmio, aut laude humana admittitur.

Colligitur IV. Religiosi perfectionem maximam, ut bene notavit P. Hugo Roth, in eo consistere, ut communibus Religionis suæ opera perfectè obeat, atque adeò illud semper agat, quod obedientia præscribit; & eo modo agat, quem in Regulis & Instructionibus assignat; & propter eum agat, quem Religio præfigi jubet, scilicet propter solum Deum, & vinum beneplacitum.

§. II.

Quibus motivis animus excitandus sit ad perfectionis prædictæ studium.

Quia optima seu perfecta vita præstat *gratissimam Deo & Sanctis obsequium*; cum ergo Homini Deum amanti, & Scopum suum sollicitè persequenti (qualis merito supponitur esse quivis Christianus, & multò magis Religiosus, & quidem Societatis JESU) nihil magis in votis esse debeat, quàm ut Deum & Sanctos recreare, & colere modo perfectissimo possit, facile apparet, hoc motivum esse præcipuum ad perfectionis studium toto animi conatu suscipiendum.

II. Quia optima seu perfecta vita præstat ipsi Operanti *bonum solatium*, & inchoatam beatitudinem; si ergo per omnes suas actiones nihil aliud quærit homo, quàm ut ipsi placeat; cur non illius rei studium cum summo desiderio, fervore, atque constantia suscipiat, & prosequatur, per quod illi semper bene, imò optimè erit, non in altera duntaxat, sed etiam hæc mortali, & miseris obnoxia vitâ?

III. Quia optima seu perfecta vita præstat *optimum ad salutem alienam promovendam subsidium*; quia operantem Deo maxime conjungit; si ergo qui artem aliquam profectur valde honorificam, & lucro augendo idoneam, nihil magis optat, quàm ut optima ad artem talem exercendam instrumenta habeat, cur Religiosus, qui artem curandi & salvandi animas omnium dignissimam, & lucrosissimam profectur, non summo studio optimum ad artem hanc efficaciter exercendam instrumentum, id est, optimam & perfectam vitam procuret?

§. III.

Quibus medijs ad dictam perfectionem conatendum sit.

Si ardens desiderium consequendi perfectionem, quod concipietur, si bene ponderetur, quòd perfectio, cum consistat in amore seu unione cum Deo, sit unio quardam
Instrum. VIII.
 ○○ hypo-

hypostatica, adeoque sicut Christus per unionem hypostaticam obtinuit summam dignitatem, sanctitatem, scientiam, Potestatem, Felicitatem in hac & altera vita, ita etiam suo modo Religiosus per studium perfectionis sperare possit. Si item perpendat, quantum gaudium & beneficium per studium perfectionis causaturus sit Deo, Christo, Sanctis Patronis, Superioribus, Domesticis, Externis, Defunctis, & sibi ipsi maxime, ante, in, & post mortem.

II. Est diffidentia in proprijs viribus, & magna confidentia in divina gratia, quæ proinde assiduo per orationum usum Sacramentorum, & virtutum variarum ad eum finem rectarum exercitium, & maxime per cultum & invocationem constantem B. V. & SS. Patronorum procuranda est.

III. Est fortis constantia in removendis impedimentis quæ potissimum impediunt perfectionis studium. Sunt autem duo principalia, scilicet voluptas alliciens, & diffidentia absterrens, ad quæ duo impedimenta revocari possunt omnia alia, hinc jam olim Ethnici ad veram sapientiam deveniendi sola illa duo documenta: Sustine, & abstine; tradiderunt. Ut autem facile hæc duo documenta observes, optimum est medium summa æstimatio de Deo, si videlicet tibi tibi persuadeas, te, quidquid creaturæ voluptatis honoris offerre possunt, infinites melius in Deo possidere, adeoque quidquid Deo te magis conjungit, melius tibi esse, & consequenter quæcunque adversa non modo timeri non esse (cum Deum tibi eripere non possint) sed potius cum magno gaudio amplectenda, ut quæ Deum perfectius possidere te faciunt.

IV. Est studiosa & constans praxis, quæ in tribus partibus industriis consistit. Prima est, ut omnia opera ordinata sint, & illi, quod Deus aut obedientia requiritur, totus animus applicetur absque ulla sollicitudine de lectionibus. Secunda est, ut ideam actionis illius peragendæ perfectissimam sibi proponat, & eam quam perfectissime potest imitari studeat. Talis autem idea tum ex Christi exemplo tum ex natura & fine ipsius actionis desumenda, & ut frequentius inspicere, animoque imprimi possit, etiam in charta breviter annotanda est. Tertia est, ut frequenter se consideret super actiones suas, eumque in finem non tantum